

ולכן, יש לעודד ולחזק את רוחם של בני ע"י ההכרזה
שהקב"ה אומר בכל יום באופן דחדש ממש, "פקד פקדתי אתכם",
ומשיח צדקנו, "עומד אחר כתלנו", והנה זה בא"י, ויש להתכוון
לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, כפס"ד הרמב"ם (בעל
יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק זה) שע"י "מצוה אחת, הכריע את
עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה
והצלה".

(משוחות ש"פ שמות, י"ט טבת תנש"א)

9) שה"ש ב, ט.

10) שם ח. וראה שהש"ר עה"פ (פ"ב, ח ב).

11) ה' תשובה פ"ג ה"ד.

IN HONOR OF OUR DEAR PARENTS
Reb Yehuda ben Chanah 'Stroll
Mrs. Charna Gittel bas Brontsa 'Stroll

May they go from strength to strength
in health, happiness, Torah and mitzvot.

DEDICATED BY THEIR CHILDREN & GRANDCHILDREN
Mr. & Mrs. Shmuel and Malka 'Stroll
and family שיחיו

כתובתינו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

ספרי' — אוצר הספרים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

ל"ג בעומר

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כב

(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי

"מכון לוי יצחק"

כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים וחמש לבריאה

הוספה

בשורת הגאולה

יב.

לפי כל הסימנים שבדברי חז"ל עומדים אנו בסוף זמן הגלות, לאחר שכבר „כלו כל הקיצין“, וכבר עשו תשובה, ובלשונו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (לפני עשרות שנים) שכבר סיימו כל עניני העבודה, גם „צחצוח הכפתורים“, ועומדים מוכנים (עמדו הכן כולכם) לקבל פני משיח צדקנו.

* * *

גם לאחר קושי ואריכות הגלות האחרון במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה (שלא בערך לגלות מצרים במשך מאתיים ועשר שנה) – מציאותם של „בני ישראל“ היא בעצם למעלה מגלות, וכל רגע נוסף שנמצאים בגלות ה"ז באופן ד,הבאים מצרימה", „כאילו אותו יום נכנסו למצרים“, ועומדים הם בתוקף האמונה והבטחון שתיכף ומיד יקיים הקב"ה הבטחתו „פקד פקדתי אתכם“ בגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט כששומעים ממה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, ועאכ"כ לאחר שישנה גם השלימות דארבעים שנה, „נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע“, ועומדים בשנת ה'תשנ"א, ר"ת (הי' תהא שנת) נפלאות אראנו.

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) שיחת שמחת תרפי"ט.

(3) ראה „היום יום ט"ז טבת. ובכ"מ.

(4) שמות א, א.

(5) שמיר ריש פרשתנו (פ"א, ד). תנחומא שם ג.

(6) שמות ג, טז.

(7) ראה ב"ר פני' ז, : „אין דור שאין בו כמשהי. וראה זח"ג רעג, א. תקריז חסיט

(קיב, רע"א. קיד, רע"א). תניא פמיד. שם אגה"ק ביאור לסי' ד"ך בסופו.

(8) תבוא כט, ג.

ל"ג בעומר

א. ל"ג בעומר – יום שמחה

בענין השמחה בל"ג בעומר מובאים כמה טעמים, ומהם:

(א) תלמידי רבי עקיבא, אשר „מתו מפסח ועד עצרת“¹, „פסקו מלמות“².

(ב) זהו ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי³ – יום הסתלקותו של רבי שמעון בר יוחאי⁴, אשר הורה לשמות ביום הסתלקותו⁵.

כל הענינים בתורה מדויקים לחלוטין. צריך לומר אפוא, שיש קשר מהותי בין שני האירועים הללו, בנוסף לכך שרבי שמעון בר יוחאי הוא תלמידו של רבי עקיבא.

ויש להבין: מהו הקשר בין העובדה שתלמידי רבי עקיבא „פסקו מלמות“ לבין ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי?

ולכאורה, זהו דבר והיפוכו: רבי שמעון בר יוחאי היה אחד מחמשת תלמידי רבי עקיבא אשר נותרו בחיים ו„הם העמידו תורה“⁶. כלומר, השמחה על כך שתלמידי רבי עקיבא פסקו מלמות מדגישה של"ג בעומר הוא היום שבו רבי שמעון בר יוחאי והתלמידים האחרים, האחרונים, של רבי עקיבא נותרו בחיים – והו ההיפך מהסתלקות רבי שמעון בר יוחאי!

ויש לומר, שההסבר לכך הוא: ביום

הסתלקותו של צדיק באים לידי ביטוי „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“⁷, שאלה הם חייו האמיתיים⁸, ומוכן, שביום הסתלקותו⁹ הוא מגיע לשלימותו¹⁰, וכל זה מאיר בגילוי.

וכיון שעבודתו של רבי שמעון בר יוחאי היתה להיפך מכ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו¹¹, היתה זו עבודה שגרמה ל„פסקו מלמות“, כדלהלן – לכן יום ההילולא, כאשר שלימות עבודתו מאירה בגילוי, הוא היום שבו „פסקו“ – ל"ג בעומר¹².

אך יש להבין: כיון שמבין חמשת תלמידי רבי עקיבא היתה דוקא הסתלקותו של רבי שמעון בר יוחאי בל"ג בעומר, צריך לומר, שהענין של „פסקו מלמות“ קשור במיוחד אליו, יותר מאשר לארבעת התלמידים האחרים –

ובמה שונה רבי שמעון בר יוחאי בענין זה מארבעת התלמידים האחרים של רבי עקיבא?

(7) אגה"ק סי' נד.

(8) ראה ביאור אגה"ק הנ"ל „נודע שחיי הצדיק אינם חיים בשרים“, כ"א חיים רוחניים.

(9) להעיר ממש"נ: ויהיו חיי ג' שני חיי שרה (כולן – ביום אשר) ותמת שרה.

(10) ראה בענינו – סידור שער הל"ג בעומר (דש, סע"ב ואילך).

(11) להעיר מזה"ב קצ, ב.

(12) ראה שער הכוונות ענין ספ"ע דרוש יב: רשב"י ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של ר"ע ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר כפי מה שביאר לעיל ביום ל"ג לעומר (ע"ש).

(*) נראה צ"ל „בשריים“ (ב' יודין). כמו „רוחניים“ שבהמשך.

כיון שלדעתו פגומה השלימות של עבודת ה' אצל חברו.

ג. מסירות נפש – חודרת בכל

בהיותם תלמידי רבי עקיבא, מובן, שאופן זה של עבודתם, להיות חדורים כל כך בדרך העבודה שלהם, עד כדי אי-קבלת אפשרות של שלימות גם בדרך אחרת – יש לו שורש גם בעבודתו של רבי עקיבא בעצמו.

ויש לומר, שהסבר לכך הוא: רבי עקיבא חי כל ימיו בתשוקה לענין של מסירות נפש, כמסופר בגמרא¹⁵, שרבי עקיבא אמר לתלמידיו: „כל ימי הייתי מצטער .. מתי יבוא לידי ואקיימנו“.

מסירות נפש מקיפה וחודרת לאדם כולו. כאשר אדם נמצא בעבודה של מסירות נפש, אין שום כח או פרט בנפשו שאיננו חדור במסירות נפש זו.

וזה היה אופן עבודתם של כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא:

הם קבלו מרבי עקיבא תשוקה זו למסירות נפש, ולכן כל ענין בעבודת ה' היה חדור אצלם במסירות נפש, והשפיע וחדר אל כל מציאותם. הם התמסרו לענין זה בכל לבם ונפשם, עד כדי כך שלא היה מקום באותה שעה לשום ענין אחר.

ד. שלימות מסירות הנפש – „שוב“

למרות זאת, בלי להתחשב במעלה הגדולה של עבודתם, לא היה זה בשלימות לפי הכוונה הראויה.

עבודה זו של מסירות נפש בלבד מביאה

ב. תלמידי רבי עקיבא – „לא נהגו כבוד זה בזה“

כדי להסביר זאת יש להקדים ולבאר את מאמר חז"ל¹³, שכ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא „לא נהגו כבוד זה לזה“. כי לכאורה תמוה:

הרי רבי עקיבא הוא בעל המאמר „ואהבת לרעך כמוך – זה כלל גדול בתורה“¹⁴. וכיצד ייתכן, שתלמידיו – אשר תורת אמת מכנה אותם תלמידי רבי עקיבא – לא ינהגו כבוד זה לזה?

אחד ההסברים לכך הוא¹⁵: לכל אחד מתלמידי רבי עקיבא היתה דרך משלו להבין את תורת רבו¹⁶, ובהתאם לכך הוא עבד את ה'. אצל האחד היה העיקר – אהבת ה', אצל האחר – יראת ה' וכדומה. וכל אחד מהם היה חדור כל כך¹⁷ באופן לימודו ועבודתו, עד אשר כל אחד חשב, שמי שאינו הולך בדרך זו, שלימותו נפגמת. ובהיותם תלמידי רבי עקיבא, אשר היה „נלהב“ בענין „ואהבת לרעך כמוך“, לא הסתפק כל אחד מהם בעלייתו מחיל אל חיל בעצמו, אלא השתדל להשפיע על כל חבריו שגם הם יעבדו את ה' דוקא בדרכו שלו.

וכאשר התלמידים האחרים לא קבלו דרך זו, בהיותם בטוחים בדרך העבודה שלהם – אז „לא נהגו כבוד זה לזה“: בהיותם אנשי אמת, ולא ח"ו „אחת בפה ואחת בלב“¹⁸, לא היה יכול להיות ביניהם רגש אמיתי של כבוד זה לזה,

(13) יבמות שם.

(14) ספרא עה"פ (קדושים יט, יח).

(15) ראה בכ"ז גם לקו"ש ח"ו ע' 342-3.

(16) כי אין דעותיהן שוות (ראה ברכות נח, א. סנה' לה, א). וראה אבות (פ"ב מ"ט"ז) ה' תלמידים היו לו לרבי א"ל צאו וראו איזו דרך טובה שידבק בה האדם, וכא"א אמר דבר שונה מכל השאר. – וראה המשך תער"ב פרק יג.

(17) להעיר מתנאי פ"ה „והוא יחוד נפלא כו' מכל צד כו' דם ובשר כבשרו כו'“.

(18) רש"י וישב לו, ד.

(19) ברכות סא, ב.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת „האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה“.

מעייין חי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת „מכון לוי יצחק“ בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770, על-ידי „ועד להפצת שיחות“.

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת „מכון לוי יצחק“ בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

„אהלי תורה“, ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך „אהלי תורה“, ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את „קונטרס בית רבינו שבבבל“

ושיחת ש"פ שופטים ה'תשנ"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ברוך-הוא בכלות הנפש ללא שום הגבלה הביא אותו לידי תוספת של חיות עד כדי שלימות, בעבודה של המשכת אלקות למטה.

ה. ל"ג בעומר - ח"י באייר

ויש לומר בדרך הרמז, שזהו ההסבר לכך של"ג בעומר חל בח"י באייר:

ידוע המאמר של רבותינו נשיאנו²⁴ לגבי ח"י אלול, שזהו היום אשר "מעניק חיות" לעבודה של "אלול". ובדומה לכך ניתן לומר בענינו, שח"י באייר - ל"ג בעומר - "מעניק חיות" לעבודה הרוחנית של חודש אייר.

ההסבר לכך הוא: אודות החדשים ניסן ואייר ידוע²⁵, שניסן - החודש הראשון - הוא כנגד מדת החסד, ואייר - החודש השני - הוא כנגד מדת הגבורה.

שזהו אחד ההסברים לקשר שבין פטירת תלמידי רבי עקיבא לימי הספירה, שעיקרם בחודש אייר²⁶ - כי עבודת חודש אייר היא בקו הגבורה, העלאה ממטה למעלה, רצוא.

בא ל"ג בעומר ו"מעניק חיות" בעבודה זו, שה"רצוא" וההעלאה לא יהיו באופן המביא לידי "למות" ו"עולם שמים", אלא אדרבה - הוא מביא חיות בעבודה זו, שהיא תביא לידי עבודה של "שוב"²⁷ - נכנס בשלום ויצא בשלום.

את האדם לידי "רצוא" - הרצון "לצאת" מן העולם ולהגיע אל הקדוש-ברוך-הוא בכלות הנפש. ולכן, למרות שעבורם זוהי מעלה נפלאה - עבודה מתוך מסירות נפש - אין זאת הכוונה בשלימותה, כי הכוונה העליונה היא שמסירות הנפש, ה"רצוא", תרד ותביא יותר ל"שוב", להמשכת אלקות למטה²⁸. ולכך מגיעים דוקא באמצעות עבודה מסודרת, שעליפי טעם ודעת.

ויש לומר, שזהו הפירוש הפנימי של מאמר חז"ל¹³, וכולן מתו .. מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמים: כיון שעבודתם היתה באופן של מסירות נפש ו"רצוא", היה העולם, למטה, "שמים" - הוא לא היווה מקום ש"ישב אדם שם", אלא כמדבר דקדושה²¹, לא היתה המשכת אלקות בקביעות למטה.

וזה היה חידושם של חמשת התלמידים, אשר "הם העמידו תורה" - עבודה של "שוב"²².

בודאי היתה גם אצל תלמידים אלו, תלמידי רבי עקיבא, מסירות נפש. אך אצלם היה זה אדרבה, באופן של שלימות כפי שהיה אצל רבי עקיבא רבם, שעבודת ה"רצוא" שלו היתה באופן של "נכנס בשלום (והביאה לידי) ויצא בשלום"²³: מסירות הנפש וה"רצוא" שלו היתה מלכתחילה, כאשר "נכנס", באופן של "בשלום" - באופן שהגיע לאחר מכן לידי "יצא בשלום", "שוב". רצונו להתעלות אל הקדוש-

(20) ראה תו"א כה, ב. ד"ה כתוב באוה"ח בסה"מ אדה"י אתהלך לאוניא (ס"ע לג). ובארוכה - ד"ה וכל הלכות באוה"ת אחרי (כ"ח ב ע' תקלה). ד"ה אחרי מות תרמ"ט. לקו"ש [המתורגם] ח"ג ע' 248 ואילך.

(21) ראה לקו"ת במדבר, ב. ג. שם, ג. ואילך.
(22) ראה תו"א שם, שלכן ה' רע"ק מקור כל תורה שבע"פ דכולהו אליבא דרע"ק (סנהדרין פו, רע"א), כי תורה היא מבחי' תיקון. ע"ש.

(23) תנייגה יד, ב (כניסת הע"י. ירושלמי שם פ"ב ה"א). וראה תו"א שם. ד"ה אחרי מות שם בסופו. לקו"ש שם (ע' 252). ועוד.

ו. **רבי שמעון בר יוחאי - "רצוא" ו"שוב"**
מה הטעון תיקון) - הוא חיפש מה באפשרותו לתקן בתוך העולם.

אופן זה של עבודה נמצא בגלוי אצל רבי שמעון בר יוחאי²⁸: בשלש עשרה שנות שהותו במערה, היה רבי שמעון בר יוחאי מבודד מן העולם, עד כדי כך שלא היה באפשרותו לקיים כמה מצוות מעשיות, והוא קיימן רק במשמעותן הרוחנית²⁹. וזהו "רצוא".

אך זה עצמו הביא לידי כך³⁰, שבצאתו מן המערה, לא פעל מתוך התבודדות והתרחקות מישוב העולם, אלא להיפך - "כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר הוי מסי רבי שמעון"³¹ (= כל מקום שפגע בו רבי אלעזר, רפאו רבי שמעון) - הוא הביא רפואה לעולם, ויותר מכך: "אמר איכא מילתא דבעי לתקוני"³² (= האם יש דבר

28) לכללות סעיף זה ראה גם לקו"ש ח"י ע' 309 ואילך.
29) לקו"ת ר"פ שמיני.
30) להעיר ממשנ"ת בלקו"ש שם, שעליו זה נעשה רק לאחריו חיותו שנת ה"ג בהמערה (משא"כ אחרי י"ב שנה אמר, "מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה") - שדוקא התבודדותו עוד שנה הביאה להנהגה דמסי ומפרק ר"ש.
31) שבת לג, ב.
32) שבת שם בסוף העמוד.

ובדומה לכך בלימוד התורה שלו³⁴: לפני שהותו במערה, "מקשי³² רבי שמעון בר יוחאי ומפרק ליה (= ומתרץ לו) רבי פינחס בן יאיר", ו"תריסר פירוקי".

ואילו לאחר המערה, "מקשי רבי פינחס בן יאיר ומפרק ליה רבי שמעון בר יוחאי", ו"עשרים וארבעי פירוקי" - כפליים לתושיה.

(משיחת ש"פ אמור, ערב ל"ג בעומר, תש"מ)

(33) גיטין ס, א.

(34) בל' הוהר (קסא, ריש ע"ב) קוב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא בר נש כו'.

ובפרט רש"י וואָס ב' אחידא כו' (זח"ג רצב, א. וראה שם רפח, א).

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

ויהי"ר שעי" קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד